

érdeklődött utánuk, s mint szőlősgazda is szívesen látott mindenkit a pincéjében.

Egész életében hű volt, feleségéhez, családjához, szakmájához, barátaihoz, iskolájához, hazájához, szülőföldjéhez. Odaadón feltette, óvta a családi fészek melegét, amely biztos hátteret adott egész életében, küzdelmeiben és végső harcában is.

Hirtelen tört rá a gyilkos kór, érezte, hogy nincs segítség. Pedig voltak még tervei, hosszú, tevékeny időkre számított még. 2006. június 26-án távozott el közülünk. Július 7-én kísértük utolsó útjára a Győrnádorvárosi köztemetőben.

Drága Gergely Barátunk! Nagy úrt hagyttál magad után, távozásod pótolhatatlan veszteség mindnyájunknak.

Soha sem felejtünk. nyugodjál békében!

Greguss László Géza

Hcs titkár

Kocziha Jenő

okl. erdőmérnök
(1924-2006)



Kocziha Jenő pályatársunkat, Barátunkat 2006. május 12-én, a Farkasréti Mindszentek Plébánia Templom altemplomában helyezték végső nyughelyére.

A búcsúztatáson évfolyamtársa dr. Erdős László emlékezett vissza arra a hosszú, eseménydús életútra, ami Neki is – több kortársával együtt a háborús évek miatt – osztályrészsül jutott. Egy közismert erdészcsalád gyermekeként 1924. július 14-én Fenyőfőn született. Gyermekek és ifjú éveit Ugodon, a Bakony lábánál töltötte. Középiskolai tanulmányait Gödöllőn, majd Pápán folytatta, ahol 1943-ban érettségizett. Ezt követően iratkozott be a Soproni Egyetem erdőmérnöki karára. Az erdőt szerető, gondozó és sok munkáskéznek megélhetést biztosító tapasztalatok, élmények, mind a Bakony csodálatos erdeire és a család erdőmérnökeinek gazdag gyakorlati ismereteihez kötődtek.

Egész évfolyamának egyetemi tanulmányait 1944-ben a háborús események miatt felfüggesztették. Ezt követően többeket katonának hívtak be, vagy hazaküldtek. Neki a katonai szolgálat, nyugatra vezénylés és francia hadifogság jutott osztályrészsül. 1946-ban került haza, majd folytatta tanulmányait. 1949-ben abszolvált és végvizsgálatára készült, amikor egy nappal előtte az Államvédelmi Rendőrség „határsértésben való részvétel” vádjával letartóztatta. Az akkor szokásos hosszas vizsgálódás, gyenge lábakon álló, úgynevezett „jogi” eljárás keretében 1951. március 20-án bocsátották el, egyidejűleg az Államvédelmi Hatóság (ÁVH) mint a „szocialista társadalom ellenségét” a hírhedt kistarcsai „Biztonsági Internáló Táborba” helyezte fogságba. Az ilyen táborok felszámolásakor 1953. szeptember 22-én, indoklás nélkül szabadon engedték. Az elhíresült időszakban összesen 1166 napot vettek el fiatal éveiből, a 2001. július 10-ei bírósági megsemmisítő határozat szerint. Elbocsátáskor közölték ve-

le, hogy csak fizikai munkásként dolgozhat. A Történelmi Hivatal dokumentumai szerint 1960. augusztus 11-ig még rendszeresen megfigyelték és jelentéseket készítettek róla.

Ebben a helyzetben a Diósjenői erdei út-építésnél (Erdőgazdasági Építő Vállalat) kezdett dolgozni, majd az ERDÉRT Fakereskedelmi Vállalatnál kapott munkát. Először mint szakmunkás, később mint telepi szakvezető tevékenykedett. Nevéhez fűződik a pestlőrinci lombos fatelep felépítése és üzemeltetése. Időközben gondos és szakszerű munkája alapján támogatták tanulmányainak befejezését, és így oklevelét 1954 végén szerezhette

meg. 1968-ban széles körű tapasztalatai és nyelvismerete figyelembevételével a Vállalati Központ osztályának szakmai vezetője lett. 1984-ben 31 évi szolgálat után vonult nyugdíjba. Az ERDÉRT vállalat kérésére még 7 évig export tanácsadóként dolgozott még tovább.

Kocziha Jenő kollegánk személyében egy olyan erdészgeneráció tagja távozott sorainkból, aki az Erdőmérnöki Kar mindenkori legnagyobb létszámú évfolyamának hallgatójaként 1943-ban kezdte tanulmányait.

Jenő, nyugodj békében, emléked megőrizzük.

Zágoni István

Kopjafaavatás



Abból a szomorú alkalomból jöttünk össze, hogy megemlékezzünk mindannyiunk által szeretett, megbecsült, kiváló erdészkollegánkról Stádler Károlyról.

Gazdag életútjának csak egy kisebb állomása volt a HM Budapesti Erdőgazdaságnál eltöltött néhány év.

A győri honvédségi erdészkerületben 1999. év végétől 2005. tavaszig szervezte kiválóan, nagy önállósággal az erdészeti munkákat. Az intenzív katonai használatnak kitett területeken is tudott kiemelkedőt, maradandót alkotni. Ezt jelzi az ő irányítása alatt 2000 tavaszán 26 hektáron létesült kocsányostölgyes-szürkenyáras is, ahol jelenleg tartózkodunk, a Győr Likócs 95 F erdőrészletben.

Mindig is szem előtt tartotta, hogy az erdőnek sokfajta elvárásnak kell megfelelnie, sokfajta szerepe és feladata van.

Ezeknek az erdőnek a természetvédelemben és a fatermesztés területén betöltött szerepe mellett, a győri lakosság

pihenési, kikapcsolódási igényeit, érdekeit is szolgálania kell, ezt mutatja a bácsai réten őshonos, lombos fafajokból álló 7 hektáros, kiváló erdő telepítése is. Karsci barátunkat egész élete, szakmai munkája Győrhez kötötte, de színes és jó kedélyű egyénisége, ugyanakkor komoly és felelősségteljes munkája, óriási szakértelme ismertté tette nemcsak a Kisalföldön, hanem az egész szakma előtt.

Olyan tősgyökeres polgári családból származott, amelyben elei sokat tettek a győri ipar megteremtéséért, fejlesztéséért. Karsci természetközeli szakmát választva került a Soproni Erdészeti Technikumba, amelynek elvégzését követően a Kisalföldi Erdőgazdaságnál helyezkedett el és szolgált 40 éven keresztül kerületvezető erdészként. Elmondhatjuk, hogy Ő a kisalföldi erdőkért tett sokat és maradandó munkáját az általa ültetett erdők őrzik.

Rövid 4 hónapos gyakornoki idő után először a frissen alakult Északhansági Er-

dészet lébényi kerületében látta el ezt a munkakört, majd 1963-ban átkerülve a Győri Erdészethez a koroncói erdészkerület vezetője lett és itt dolgozott nyugállományba helyezéseiig. A gazdaságnál végzett munkáját háromszor is kiváló dolgozó kitüntetéssel ismerték el.

Kerületvezető munkája maradéktalan végrehajtása mellett feladata volt az Erdőgazdaság gesztorsága alatti a ménfőcsanakai és koroncói mezőgazdasági termelőszövetkezetek erdőgazdálkodásának szakmai irányítása is.

Pályafutása kezdetén a Hanság fásításában, a mezővédő erdősávrendszerek kialakításában, kivitelezésében szerezte első erőtelepítési tapasztalatait.

Lehet azt mondani, hogy az akáctermesztés területén gyűjtötte össze a legtöbb tapasztalatot, annak igaz szakértőjévé vált. A saját területén kísérletezve, mezőgazdász barátainak, ismerőseinek segítségével, aktív részvételével vezette be az akác magvetéssel történő telepítését, dolgozta ki, tökéletesítette annak technikáját. E technológiával a telepítés költségeit mintegy 40%-kal sike-

rült csökkentenie a hagyományos csemeteültetési technológiával szemben.

Nyugállományba vonulása nem jelentette azt, hogy befejezte volna szakmai tevékenységét. Megváltozott viszonyoknak megfelelően egyre nagyobb részt vállalt a magánerdő-gazdálkodás beindításában, szakmai koordinálásában. Az új erdők telepítése lett élete célja, melyet főképpen az általa kikísérletezett módszerrel végzett. Eközben a HM által a megyében kezelt, mintegy 1300 ha szakmai irányítását is végezte.

Kerületvezetői és szakirányító tevékenysége mellett, mintegy 1500 ha új erdő létrehozása köthető a nevéhez.

Szakmai társadalmi szervezetünknek az Országos Erdészeti Egyesületnek munkába lépésétől kezdve 45 éven át tagja volt. Aktív egyesületi tevékenységének keretében 1974-től a helyi csoport vezetőségében, 1975-től a helyi csoport javaslatára az OEE elnökségének tagja, ahol elismerve tevékenységét 1985-ben az OEE technikai alelnökévé választották, melyet – közmegegyezésre – 1990-ig töltött be. Fentiekén túlmenően 1975-től 1990-ig az

egyesület lapjának szerkesztőbizottsági munkájában is részt vett. Az „Erdészeti lapok”-ban négy alkalommal is jelent meg publikációja különböző témákban.

1999-ben egyesületi és szakmai munkáját az OEE az erdész szakma egyik legrangosabb kitüntetésével, a Kaán Károly emlékéremmel ismerte el.

Közösségi emberként mindig szívügyének tekintette az erdésztársadalom összetartozásának szervezését. Számtalan szakmai rendezvény, bemutató aktív rendezője, házigazdája, résztvevője volt. A 80-as évek közepén felélesztette az erdészből hagyományát, melyet Kisalföldi Erdészek báljává fejlesztett fel és 20 egymást követő éven át nagy odaadással, magas színvonalon, sikeresen szervezett, belevonva nem csupán erdészeket, hanem az erdőt szerető egyéb barátokat, ismerősöket is.

Mi, kisalföldi erdészek, büszkéek vagyunk rá. Emlékeztessen rá és munkájára mindenkit ez a kopjafa és a Győrtől Koroncóig a több mint 1500 ha új erdő.

**Keresztes György
Greguss László Géza**

Kopjafa a Mecsekben

A Mecseki Erdészeti Zrt. Pécsváradi Erdészete és az Országos Erdészeti Egyesület Baranya Megyei Helyi Csoportja 2006. október 6-án kopjafát állított Szeri János kerületvezető erdésznek a Hosszúhetény határában fekvő Köves-tetőn.

Az erdészember élete porszem az erdő életéhez képest, de élete során mégis befolyásolja, módosítja az életkörülményeket, munkájának nyoma sok-sok

időn keresztül fennmarad, s ezáltal valamiképpen részesévé válik a teremtnak.

Azért gyűltünk össze, hogy egy rövid, de hangsúlyos megemlékezésben főhajtással adózzunk egy erdészélet előtt, hogy tisztelgünk egy életmű előtt és mementőt állítsunk az utókornak.

Szeri János 1923-ban született Mindszenten. Már 7 évesen nagy érdeklődést mutatott a természet iránt. Édesapja katonatisztnak akarta taníttatni, de ő végig

kitartott elhatározása mellett: erdész akart lenni. Tízévesen az iskolai szünetekben báró Weissmann erdészetében segédkezett.

Erdészeti tanulmányait a háború után tudta csak megkezdeni és végül 1948-ban Ásotthalmon, az erdészeti szakiskolában végzett erdészként. Az iskola elvégzése után 1953-ig a szegedi erdőgazdaságnál dolgozott vezető erdészként. Ebben az évben házasodott meg. 1953 és 1958 között Ásotthalmon dolgozott főerdészként.

Mivel a dombos-hegyes vidéket jobban kedvelte, 1958 decemberében a Mecseki Erdészethez sikerült áthelyeztetnie magát, először Lókára, majd 1961-ben Komló-Zobákpusztára – ahol haláláig élt.

A Kárászi Erdészethetnél dolgozott kerületvezető erdészként. Háromszor kapott kiváló dolgozó kitüntetést, munkáját mindig nagy szertettel, hivatástudattal és szorgalommal végezte. Többször próbálták más területre elhívni, de ő ragaszkodott az erdőhöz.

Bár 1983-ban nyugdíjba vonult, amíg egészsége engedte – azaz 73 éves koráig – tovább dolgozott az erdészethetnél. 2004. október 8-án halt meg súlyos betegségben.

Életét a természet és az erdő szeretete határozta meg.

Emlékét őrizzük.

Ripszám István

